

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Кж I 2144/05
04.05.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Николе Латиновића, председника већа, Николе Мићуновића, Зорана Савића, Миодрага Вићентијевића и Верољуба Цветковића, чланова већа, саветника Врховног суда Драгице Гајић, записничара, у кривичном предмету против оптуженог **АА и др**, због два кривична дела неовлашћене производње, држања и стављања у промет опојних дрога из члана 245. став 1. Основног кривичног закона, решавајући о жалби браниоца оптуженог АА, адвоката АБ, изјављеној против пресуде Окружног суда у Смедереву, К. 46/2004 од 10. децембра 2004. године, у седници већа одржаној, у смислу члана 375. ЗКП, дана 04. маја 2006. године, донео је

ПРЕСУДУ

Делимичним уважавањем жалбе браниоца оптуженог АА, а и по службеној дужности, **ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ** пресуда Окружног суда у Смедереву К. 46/04 од 10. децембра 2004. године, у односу на оптужене АА и ББ, у погледу правне квалификације кривичног дела и одлуке о кривичној санкцији, тако што Врховни суд налази да се у радњама ових оптужених, описаним у изреци првостепене пресуде, стичу законска обележја кривичног дела неовлашћене производње, држања и стављања у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика, и за то кривично дело оптуженом АА описано под тачком 1 изреке првостепене пресуде **УТВРЂУЈЕ** казну затвора у трајању од једне године, а за кривично дело описано под тачком 2 изреке првостепене пресуде, казну затвора у трајању од шест месеци, па га за дела у стицају **ОСУЂУЈЕ** на јединствену казну затвора у трајању од једне године и два месеца, у коју казну му се урачунава време проведено у притвору од 17. марта до 13. априла 2004. године, а оптуженог ББ на казну затвора у трајању од шест месеци у коју казну му се урачунава време проведено у притвору од 17. марта до 08. априла 2004. године, док се жалба браниоца оптуженог АА у осталом делу одбија као неоснована.

Образложење

Наведеном пресудом Окружног суда у Смедереву, оптужени АА, оглашен је кривим за два кривична дела неовлашћене производње, држања и стављања у промет опојних дрога из члана 245. став 1. ОКЗ, за које су му утврђене казне затвора у трајању од по једне године и шест месеци, па је за дела у стицају осуђен на јединствену казну затвора у трајању од две године и шест месеци уз урачунавање времена проведеног у притвору од 17. марта до 13. априла 2004. године, оптужени ББ, за кривично дело неовлашћене производње, држање и стављање у промет опојних дрога из члана 245. став 1. ОКЗ, за које је осуђен на казну затвора у трајању од једне године, уз урачунавање времена проведеног у притвору од 17. марта до 08. априла 2004. године и оптужени ВВ, због кривичног дела неовлашћене производње, држање и стављање у промет опојних дрога из члана 245. став 3. ОКЗ, за које кривично дело му је изречена условна осуда тако што му је утврђена казна затвора у трајању од три месеца и истовремено одређено да се ова казна неће извршити ако оптужени у року од једне године не учини ново кривично дело; сходно одредбама члана 69. ОКЗ, према оптуженима ББ и ВВ изречена је мера безбедности одузимање предмета – 4,14 грама бруто масе хероина и 0,26 грама бруто масе амфитамина, који ће се по правноснажности пресуде уништити; оптужени су обавезан да суду на име трошкова кривичног поступка плате по 2.000,00 динара а на име трошкова кривичног поступка оптужени ББ износ од 3.900,00 динара у року од 15 дана по правноснажности пресуде.

Против наведене пресуде жалбу је изјавио бранилац оптуженог АА, због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона и одлуке о кривичној санкцији, с`предлогом да се првостепена пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење или преиначи у смислу навода и предлога из жалбе. У жалби је захтевано да оптужени и његов бранилац буду обавештени о седници већа другостепеног суда.

Републички јавни тужилац Србије, поднеском Ктж. број 2326/05 од 10. јануара 2006. године, предложио је да се жалба браниоца оптуженог АА, одбије као неоснована, а првостепена пресуда потврди.

Пошто је у свему поступио у смислу члана 375. ЗКП, Врховни суд је одржао седницу већа, којој нису присуствовали уредно обавештени оптужени АА и његов бранилац, адвокат АБ, на којој је размотрио све списе овог предмета, заједно са побијаном пресудом, коју је испитао у смислу члана 380. ЗКП, па је по оцени навода у жалби и наведеног писменог предлога Републичког јавног тужиоца, нашао:

Првостепена пресуда не садржи битне повреде одредаба кривичног поступка, на које, другостепени суд, поводом жалбе, увек пази по службеној дужности, а у смислу члана 380. став 1. тачка 1. ЗКП.

Неосновано се жалбом браниоца оптуженог АА, првостепена пресуда побија због битне повреде одредаба кривичног поступка, из члана 368. став 1. тачка 11. ЗКП, јер првостепена пресуда, у односу на овог оптуженог, садржи разлоге о свим одлучним чињеницама, од којих зависи постојање кривичног дела за које је оптужени оглашен кривим као и о кривичној одговорности оптуженог. Такође, првостепена пресуда садржи разлоге о оцени одбране оптуженог и изведених доказа, као и оцени одбране осталих оптужених.

Чињенично стање, у овој кривично-правној ствари, у односу на оптуженог АА, је правилно и потпуно утврђено и исто се не доводи у сумњу жалбеним наводима браниоца оптуженог, који се свде на понављање одбране оптужене, дате током поступка да он кривична дела није извршио, и да за супротан закључак првостепени суд нема доказа у списима предмета.

Врховни суд налази да су изнети жалбени наводи неосновани, и да је првостепени суд правилно, на основу, пре свега, исказа оптужених ББ и ВВ, као и осталих изведених доказа утврдио да је оптужени АА, у време, на начин описан у изреци првостепене пресуде, извршио кривична дела у питању. Оптужени ББ и ВВ, током целог поступка били су доследни и сагласни у тврдњи да су дрогу куповали од оптуженог АА. Њихове исказе првостепени суд је правилно оценио, будући да су они од предкривичног поступка из истраге и на главном претресу у потпуности признали извршење кривичног дела, а и у суочењу са оптуженим АА били су доследни у својим исказима, да су дрогу искључиво куповали од оптуженог АА.

Жалбена логицирања да није блиско животу да наркоман "означава" свог добављача ради будуће могуће набавке (оба се односи на то да је оптужени ББ означио оптуженог АА као свог добављача дроге), су неосновани. Неосновани су и жалбени наводи како је нелогично да "суд у потпуности овим окривљенима верује све". Ово са разлога што у списима предмета нема података који би указивали да су оптужени ББ и ВВ имали неког основа да неосновано терете оптуженог АА за оно што он заиста није учинио, а осим тога, како је већ напред речено, оптужени су у суочењу са оптуженим остали доследни у својим исказима. По оцени Врховног суда, небитни су жалбени наводи којима се истиче да постоји диспропорција, тј. однос између цене која је плаћена за хероин и за "спид". Ово због тога што се, неспорно, види из налаза вештака да је хероин бруто, односно да је у смеси са активним разблаживачима, кофеином, парацетамолом, интерним разблаживачем и сахарозом.

И коначно, неосновани су и жалбени наводи браниоца оптуженог АА, којим се инсистира да је било неопходно утврдити идентитет лица званог __, будући да је и њега оптужени ББ у своме исказу помињао као његовог добављача. Ово због тога, што у овој кривично-правној ствари небитно да ли је и ова особа добављач наркотика оптуженом ББ и ВВ, а ово тим пре, што је и сам оптужени ББ у свом исказу изјавио за ову особу да не зна никакве податке о њој.

Оцењујући остале жалбене наводе браниоца оптуженог АА у колико се односе на чињенично стање, Врховни суд налази да су без утицаја на правилно пресуђење у овој кривично-правној ствари.

Према томе, Врховни суд налази да је чињенично стање, када је у питању оптужени АА правилно и потпуно утврђено, и да је правилно првостепени суд нашао да се у тим радњама стичу сва законска обележја кривичног дела неовлашћене производње и стављања у промет опојних дрога из члана 245. став 1. ОКЗ. Међутим, имајући у виду да је у међувремену, од доношења првостепене пресуде – дана 01. јануара 2006.

године, ступио на снагу нови Кривични законик ("Службени гласник РС", број 85 од 06. октобра 2005. године), то је Врховни суд, поступајући сходно одредбама члана 5. став 2. тог Законика, којим је одређено: ако је после извршења кривичног дела измењен закон једном или више пута, примениће се закон који је најблажи за учиниоца, поводом изјављених жалби, а и по службеној дужности, преиначио првостепену пресуду и правилно оценио радње оптужених АА и ББ, као кривична дела неовлашћена производња, држање и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика. Наиме, за кривично дело из члана 246. став 1. Кривичног законика, прописује казну затвора од две до 12 година, што је блажа казна од оне прописане чланом 245. став 1. ОКЗ, која је тада износила најмање пет година затвора.

Будући да је кривични законик блажи за оптужене АА и ББ, као учиниоца кривичних дела неовлашћене производње и држање и стављање у промет опојних дрога, то је Врховни суд, по службеној дужности, а у односу на оптуженог ББ у смислу члана 384. ЗКП, преиначио првостепену пресуду у погледу правне оцене дела, а сходно томе испитао и одлуку о казни из побијане пресуде.

Наиме, одлука о казни је, предмет жалбе браниоца оптуженог АА, па је Врховни суд, уважавањем ове жалбе, а у односу на оптуженог ББ, по службеној дужности, преиначио одлуку о казни, и оптуженог АА осудио на јединствену казну затвора у трајању од једне године и два месеца, а оптуженог ББ на казну затвора у трајању од шест месеци уз урачунавање временаведеног у притвору, сходно одредби члана 63. Кривичног законика.

Приликом утврђивања појединачних казни и изрицање јединствене казне затвора оптуженом АА, за учињена кривична дела, Врховни суд је ценио све околности у смислу члана 54. Кривичног законика, које су од утицаја на избор и висину кривичне санкције, то је нашао да олакшавајуће околности које се односе на личне и породичне прилике осуђеног, и да је неосуђиван, су несумњиво олакшавајуће околности и да исте имају карактер нарочито олакшавајућих околности (члан 56. и 57. КЗ) и које су дошле до изражаја при утврђивању појединачних казни за кривична дела у питању. Врховни суд је, с`тога, оптуженом АА за кривично дело неовлашћене производње, држање и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ, описано под тачком 1 изреке првостепене пресуде, утврдио казну затвора у трајању од једне године и за исто кривично дело описано под тачком 2 изреке првостепене пресуде казну затвора у трајању од шест месеци, па га за дела у стицају осудио на јединствену казну затвора у трајању од једне године и два месеца.

Када је у питању оптужени ББ, Врховни суд је, дајући утврђеним олакшавајућим околностима, а које се односе на личне и породичне прилике оптуженог, његову младост, да је ожењен, отац једног малолетног детета, које издржава приходима од властитога рада, његово искрено држање после учињеног кривичног дела, односно да је у потпуности признао извршење истог и налазећи да су то нарочито олакшавајуће околности, применом члана 56. и 57. КЗ оптуженог осудио на казну затвора у трајању од шест месеци.

Изречене казне сагласне су, по оцени Врховног суда тежини кривичних дела, као и степену кривичне одговорности оптужених, те као такве довољне за постизање сврхе казне предвиђене чланом 42. КЗ.

Са изнетих разлога, на основу члана 391. и 388. ЗКП, Врховни суд је одлучио као у изреци ове пресуде.

Никола Латиновић, с.р.

Председник већа-судија,

Записничар,

Драгица Гајић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

